

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní žalobce **T. K.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finanční ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12897/10-1300-700225, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Finanční ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12898/10-1300-700225, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí Finanční ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12900/10-1300-700225, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Rozhodnutí Finanční ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12903/10-1300-700225, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12915/10-1300-700225, **se zamítá**.

VI. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12916/10-1300-700225, **se zamítá**.

VII. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12917/10-1300-700225, **se zamítá.**

VIII. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 16.9.2010, č.j. 12919/10-1300-700225, **se zamítá.**

IX. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobci byla na základě výsledků daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1., 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2006 a 1., 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2007 dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 11.11.2009, č.j. 233523/09/303914704215, č.j. 233562/303914704215, č.j. 233566/303914704215, č.j. 233569/303914704215, č.j. 233570/303914704215, č.j. 233575/303914704215, č.j. 233576/303914704215 a č.j. 233578/303914704215. Rozhodnutími žalovaného, jak jsou uvedena ve výrokové části pod bodem I. – VIII. tohoto rozsudku bylo odvolání žalobce proti prvostupňovým dodatečným platebním výměrům zamítnuto (v prvních čtyřech případech) a změněno (ve zbývajících čtyřech případech), takže došlo ke snížení vyměřené daně z přidané hodnoty a ke snížení výše předepsaného penále. Pod nyní projednávanou sp. zn. 30 Af 127/2010 byly usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8.4.2011, č.j. 30 Af 127/2010 – 30, spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí věci, původně vedené pod sp. zn. 30 Af 127-134/2010; žalobce totiž podal proti jednotlivým ve výrocích tohoto rozsudku pod bodem I. – VIII. označeným rozhodnutím žalovaného samostatné žaloby, přičemž se ale všechny věci týkaly týchž účastníků a vycházely z obdobných skutkových a právních důvodů.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadených rozhodnutích žalovaného

[2] V případě žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, označených ve výroku pod bodem I. – IV. tohoto rozsudku žalovaný dovodil, že žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, prokazující využití přijatého zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti, ačkoliv byl opakovaně v rámci daňové kontroly vyzván k unesení důkazního břemene, jenž na němž spočívalo ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu. Bylo věcí žalobce, aby v případech odpočtu daně z přidané hodnoty prokázal a důkazními prostředky doložil, že příslušná zdanitelná plnění použil ke své ekonomické činnosti v souladu s ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“). V souvislosti s připsanými platbami na dva bankovní účty žalobce na výzvu správce daně nereagoval a neunesl tudíž důkazní břemeno; správce daně dospěl k závěru, že se jedná o úhradu za uskutečněná zdanitelná plnění při poskytnutí služeb a příslušnou neodvedenou daň na výstupu doměřil.

[3] V případě žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, označených ve výroku tohoto rozsudku pod body V. – VIII. je v odůvodnění těchto rozhodnutí m.j. uvedeno, že v souvislosti s připsanými platbami na bankovním účtu žalobce na výzvu správce daně nereagoval, přestože mu bylo umožněno při ústním jednání nahlédnout do výpisu z účtu a získat z nich opisy. Za těchto okolností neunesl důkazní břemeno podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu. Správce daně dospěl správně k závěru, že se jedná o úhradu za uskutečněná zdanitelná plnění při poskytnutí služeb a příslušnou neodvedenou daň na výstupu doměřil.

III. Žalobní námitky

[4] Žalobce namítal, že správce daně v době daňové kontroly věděl o žalobcem nezpůsobené důkazní nouzi, přičemž přesto ho vyzval za uvedené situace k unesení důkazního břemene, což je zřejmým porušením zákona v tom smyslu, že správní orgán má volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují ještě přitom dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy (§ 2 odst. 2 daňového řádu). Žalobce v průběhu daňové kontroly uvedl, že mu byly zabaveny účetní a jiné podklady Policíí ČR, přičemž se domníval, že tímto prohlášením učinil zadost tomu, aby byl správce daně informován o tom, že aktuálně, nikoliv definitivně, není možno stanovit základ daně dokazováním a je nutno vyčkat důkazů, které budou v případě potřeby předloženy později. Uvedené skutečnosti byly správci daně ze strany žalobce doloženy. Policie uvedla, že by mělo být předáno „kompletní účetnictví“ a hovořilo se zde o roku 2007; v rámci domovní prohlídky však byla zabavena také výpočetní technika s elektronickými daty jiných období, m.j. roku 2006. Žalobce tak v rámci zabavení přišel i o data roku 2006 a doklady k tomuto roku. Postup policie byl zřejmě překotný, takže byly zabaveny věci bez další identifikace a bez dalšího následného třídění. Část účetnictví a záznamu stran daňových povinností žalobce správci daně předal, ale bez výpočetní techniky nebyl schopen některé položky komentovat. Je pravdou, že žalobce po dobu kontroly nereagoval na výzvy, ovšem pouze z toho důvodu, že byl přesvědčen o tom, že správce daně nemůže mít kompletní účetnictví a evidenci k DPH roků 2006 a 2007, které jen jako kompletní mohlo být použito jako prostředek k dokazování. V takovém stavu nebylo možno se k dílčím položkám úplně vyjádřit, a proto uvedený postup shledal žalobce jako zbytečný. Žalobce dále namítal rozpor s ust. § 2 odst. 9 daňového řádu, podle něhož práva i povinnosti všech daňových subjektů je úzce spolupracovat se správcem daně při správném stanovení a vybrání daně. Správci daně přitom jsou povinni dodržovat zákony a ostatní obecně závazné právní předpisy. Tato zásada nebyla ze strany správce daně dodržena, důkazy získal v rozporu se zákonem a navíc neúplné, ovšem vydává je za kompletní. Vzhledem k uvedeným skutečnostem nemohla být daňová povinnost správně stanovena.

IV. Stanovisko žalovaného

[5] Žalovaný setrval v písemném vyjádření k žalobě na skutkové a právní argumentaci, jak je uvedena v jeho žalobami napadených rozhodnutích.

V. Jednání před soudem

[6] Při soudním jednání bylo zejména provedeno dokazování následujícími listinnými důkazy: Záznam o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 4.2.2011, č.j. ORZL-3215-

517/TČ-2008-81-KM, záznam o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 5.1.2011, č.j. ORZL-3125-499/TČ-2008-81-KM, úřední záznam ze dne 15.3.2011, č.j. ORZL-3215-533/TČ-2008-81-KM, záznam o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 15.12.2010, č.j. ORZL-3215-487/TČ-2008-81-KM a úředním záznamem ze dne 22.3.2011, č.j. ORZL-3215-556/TČ-2008-81-KM.

VI.

Právní hodnocení soudu

[7] Soud se nejprve vyjadřuje k výrokům pod body I. – IV. tohoto rozsudku, kterými došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. – 4. čtvrtletí roku 2006. Soudu je z jeho činnosti známo řízení vedené před zdejším soudem ve věci týchž účastníků, zakončené vydáním rozsudku ze dne 12.3.2012, č.j. 30 Af 75/2010 – 44, jehož předmětem byl přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, vydaného na základě odvolání žalobce proti dodatečně vyměřené dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Uvedeným rozsudkem Krajský soud v Brně zrušil tamější žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2010, č.j. 8455/10-1102-703207, pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; stejně jako v nyní projednávané věci v případě citovaného přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného i toto vycházelo ze závěru, že z žádných správních orgánů dostupných listin nevyplývá tvrzení žalobce o tom, že by neměl k dispozici doklady roku 2006 v důsledku jejich zabavení Policií ČR; naopak v protokolu o ústním jednání je písemně zaznamenáno, že správce daně převzal daňovou evidenci roku 2006. Krajský soud v Brně v citovaném řízení provedl dokazování stejnými doklady, jako v řízení nyníjším a dospěl přitom k závěru, že je zřejmé, že policie při domovní prohlídce či prohlídce nebytových prostor zajistila i doklady žalobce, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2006, které doposud nebyly předloženy finančním orgánům. Jelikož žalobce nemohl využít všech důkazních prostředků za zdaňovací období roku 2006, je nutno dát žalobci příležitost, aby mohl svá tvrzení ohledně zdaňovacího období roku 2006 prokázat, a to i za použití důkazních prostředků, které byly zajištěny Policií ČR. Jelikož soud i v nyní projednávané věci neshledal důvody odchýlit se od názoru zaujatého v citovaném rozsudku, i s ohledem na zásadu legitimního očekávání a jednotného výkladu práva, odkazuje na citované rozhodnutí, jehož zásadní právní závěry přejímá.

[8] Stejně jako ve věci uvedené shora, v žalobách proti rozhodnutím žalovaného, uvedeným ve výroku pod bodem I. – IV. žalobce především namítal, že správce daně v době daňové kontroly věděl o žalobcem nezpůsobené důkazní nouzi, neboť žalobce neměl v době konání daňové kontroly k dispozici veškeré důkazní prostředky, neboť tyto byly zabaveny Policií ČR.

[9] Předmětná žalobou napadená rozhodnutí žalovaného vychází z existence důkazního břemene ohledně skutečností, které žalobce v rámci daňového řízení tvrdil (ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt povinen prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván). Na žalobci též spočívalo důkazní břemeno ohledně prokázání, že předmětné nároky na odpočet daně z přidané hodnoty uplatnil ke své ekonomické činnosti ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH, podle něhož nárok na odpočet daně má plátec, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti; nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká datem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Problematice důkazního břemene ve smyslu citovaných ustanovení daňového řádu i ZDPH se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 30.8.2005, č.j. 5 Afs 188/2004). Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila,

že důkazní břemeno tížící daňový subjekt ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu nelze s poukazem na ust. § 31 odst. 8 téhož zákona přenášet na správce daně; jestliže daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 9 Afs 32/2007 – 87). Správce daně může provádět i důkazy, které účastníci nenavrhli, je-li to v řízení třeba (viz ust. § 31 odst. 2 daňového řádu), není však povinen vyhledávat důkazy namísto daňového subjektu, který v daňovém řízení nese břemeno důkazní. Prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním. Zákonný nárok na odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ovšem na druhou stranu nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění, resp. použití pro uskutečnění ekonomické činnosti plátce daně.

[10] V případě rozhodnutí žalovaného, označeném pod bodem I. tohoto rozsudku, týkajícího se zdaňovacího období 1. čtvrtletí roku 2006, je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že přes výzvu správce daně nepředložil žalobce žádné důkazní prostředky, prokazující využití přijatého zdanitelného plnění podle účtenky (DUZP 2.3.2006 – louč, knot a strom) ke své ekonomické činnosti. U připsaných plateb v celkové výši 668 323,- Kč na dvou bankovních účtech dospěl správce daně k závěru, že se jedná o úhradu za uskutečněná zdanitelná plnění při poskytnutí služby, u níž žalobce neprokázal, že odvedl daň na výstupu. Napadené rozhodnutí žalovaného v otázce nároku na odpočet daně z přidané hodnoty vychází především z argumentace, že policií převzaté evidence a doklady se netýkají časového období 1. – 4. čtvrtletí roku 2006, a proto námitky žalobce, že nemá k dispozici veškeré účetní a jiné doklady z důvodu probíhajícího šetření Policií ČR, jsou zjevně nepřipadné. Provedená daňová kontrola nebyla ovlivněna nedostatkem předložených podkladů, neboť žalobce daňovou evidenci za zdaňovací období 1. – 4. čtvrtletí roku 2006 předložil správci daně při zahájení daňové kontroly. Přes výzvu správce daně k prokázání podmínek pro možnost uplatnění odpočtu žalobce splnění těchto podmínek ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH neprokázal.

[11] Uvedený závěr však s ohledem na provedené důkazy před soudem nemůže obstát, neboť z těchto důkazů bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval kompletními účetními doklady za zdaňovací období 1. – 4. čtvrtletí roku 2006 v době řízení před správcem daně prvního stupně i žalovaným. Tato skutečnost vyplývá ze záznamů o nahlédnutí do trestního spisu, vyhotoveném Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, dne 4.2.2011, č.j. ORZL-3215-517/TČ-2008-81-KM, v němž je m.j. uvedeno, že dne 4.2.2011 bylo žalobci za přítomnosti orgánů PČR umožněno nahlédnout do trestního spisu č.j. ORZL-3215/TČ-2008-81-KM a žalobci byly předloženy k nahlédnutí věci zajištěné při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor pod označením m.j. P4-účtenky – účetní doklady – 81 kusů – jedná se o daňové doklady za rok 2006, 2007, 2008 na jméno T. K., které dosud nebyly předloženy Finančnímu úřadu ve Zlíně. Ze záznamu o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 5.1.2011, vyhotoveného stejným policejním orgánem pod č.j. ORZL-3215-499/TČ-2008-81-KM vyplývá, že dne 5.1.2011 bylo za přítomnosti orgánů PČR umožněno žalobci nahlédnout do trestního spisu č.j. ORZL-3215/TČ-2008-81-KM, a to do části zajištěných věcí, konkrétně do kartonové krabice označené C4, kde byly m.j. nalezeny příjmové doklady, výdajové doklady, faktura na částku 49 800,- Kč ze dne 1.12.2006, na částku 77 220,- Kč ze dne 4.12.2006, na částku 33 200,- Kč ze dne 7.12.2006, na částku 26 809,20 Kč ze dne 11.12.2006 (vyplaceno žalobcem), smlouva – document of registration (datum platnosti 7.3.2006), fotokopie smlouvy o poskytnutí služeb na jméno L. R., zjednodušený daňový

doklad na jméno E. B., nedoručené zásilky do vlastních rukou, dodejky o doručení zásilek do vlastních rukou, poštovní dobírkové poukázky C (vyplněné a zaslané na jména a adresy jednotlivých klientů) – 341 kusů, poštovní poukázka typu C a typu A (podací lístek – vyplněné a zaslané na jména a adresy jednotlivých klientů) – 17x originál plus 11x kopie, dodejky, kontrolní útržek o doručení dobírky PPL – 369 kusů a jiné. V rámci nahlédnutí do spisu byla provedena kontrola věcí zajištěných při provedených domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor ze dne 21.1.2009; všechny věci uvedené v záznamu o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 13., 14., 15.12.2010 a 5.1.2011 byly zajištěny policejním orgánem a uloženy u policie, včetně účetních dokladů žalobce za období roku 2006 – 2008; zde uvedené účetní doklady nebyly dosud předloženy příslušnému finančnímu úřadu z důvodu jejich zajištění a zapečetění, které proběhlo až za účasti žalobce v rámci nahlédnutí do spisu. Ze záznamu o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 15.12.2009, vyhotoveného stejným policejním orgánem pod č.j. ORZL-3215-487/TČ-2008-81-KM, vyplývá, že dne 15.12.2010 bylo za přítomnosti orgánů PČR umožněno žalobci nahlédnout do trestního spisu č.j. ORZL-3215/TČ-2008-81-KM, přičemž bylo m.j. zjištěno, že v papírové obálce, která byla zapečetěna Policií ČR a byla označena O25 se nachází potvrzení o zaplacení složenek C z roku 2006 (očíslovány čísla 1-69), byly nalezeny účetní doklady (celkem 81 kusů) a množství dalších listinných podkladů, digitální nosiče CD, CD-R, razítka, mobilní telefon a finanční hotovost. Všechny uvedené věci (včetně částečného účetnictví za roky 2006 – 2008) byly policejním orgánem zajištěny při domovních prohlídkách a prohlídkách nebytových prostor konaných 21.1.2009, jsou předmětem trestního řízení a jsou nadále zajištěny u Policie ČR.

[12] Z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že Policie ČR při domovní prohlídce či prohlídce nebytových prostor zajistila i množství dokladů a jiných listin, digitálních nosičů a dalších věcí, přičemž se m.j. jednalo o části účetnictví žalobce za rok 2006. Z důkazů rovněž jednoznačně vyplývá, že uvedené věci nebyly doposud předloženy finančním orgánům a že žalobce je neměl v průběhu řízení před správcem daně či žalovaným k dispozici, neboť uvedené věci byly uloženy u orgánů Policie ČR z důvodu probíhajícího trestního řízení. Je však korektní uvést, že finanční orgány o této skutečnosti nevěděly, neboť z listin, které měly k dispozici plyne, že Policie ČR zajistila žalobci toliko účetní doklady za rok 2007. Z tohoto předpokladu finanční orgány vycházely při svém rozhodování. Objektivní nemožnost provést dokazování v potřebném rozsahu byla zapříčiněna tím, že některé účetní doklady z roku 2006 byly v držení Policie ČR z důvodu trestního řízení vůči žalobci. Žalobce na tuto skutečnost (že nemá k dispozici kompletní podklady, zejména účetní) v průběhu řízení před správními orgány upozorňoval. V souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je na žalobci, aby prokázal svá tvrzení ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu a § 72 odst. 1 ZDPH. Ze shora uvedeného je ovšem zřejmé, že žalobce nemohl objektivně využít všech důkazních prostředků za předmětné zdaňovací období, neboť část účetnictví za rok 2006 byla v držení Policie ČR. Žalobci tak musí být dána příležitost, aby mohl své důkazní břemeno ohledně předmětného zdanitelného plnění unést, a to i za použití důkazních prostředků, které byly zajištěny Policií ČR, týkají se roku 2006. Z uvedeného důvodu soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, uvedené ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku, přičemž v pokračujícím řízení bude na správním orgánech, aby umožnily žalobci prokázat splnění podmínek ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH i za použití dokladů, či ostatních věcí, které byly doposud zajištěny Policií ČR.

[13] V případě rozhodnutí žalovaného, označené ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku, které se týkalo zdaňovacího období 2. čtvrtletí roku 2006, šlo o otázku prokázání využitých zdanitelných plnění podle dokladů č. 1060049 a 1060057 k ekonomické činnosti

žalobce, přičemž se jednalo o doklady vystavené společností Spinaret s.r.o. a Českým rozhlasem. K uvedenému rozhodnutí žalovaného soud zcela odkazuje na skutkový a právní závěr, týkající se rozhodnutí žalovaného, označeného ve výroku pod bodem I. rozsudku, neboť jde o totožnou věc, lišící se pouze zdanitelným obdobím, zde se jedná o 2. čtvrtletí roku 2006.

[14] V případě rozhodnutí žalovaného, uvedeném pod bodem III. tohoto rozsudku, týkajícím se zdaňovacího období 3. čtvrtletí roku 2006, je pak nutno konstatovat, že v jeho odůvodnění žalovaný uvádí, že bylo věcí žalobce, aby v případě odpočtu daně v celkové výši 23 202,- Kč podle dokladu č. 1060049 od firmy Spinaret, s.r.o. a dokladu č. 1060057 od Českého rozhlasu prokázal a důkazními prostředky doložil, že příslušná přijatá zdanitelná plnění použil ke své ekonomické činnosti v souladu s ust. § 72 ZDPH. Uvedené nároky na odpočet daně se však netýkají 3. čtvrtletí roku 2006, nýbrž 2. čtvrtletí roku 2006, což je zcela jasně patrné ze správy o daňové kontrole, kde jsou uvedeny jiné nároky na odpočet daně, než v odůvodnění předmětného napadeného rozhodnutí žalovaného, týkajícího se 3. čtvrtletí roku 2006. Při vyhotovování předmětného rozhodnutí žalovaného došlo k překopírování části rozhodnutí uvedeného pod bodem II. tohoto rozsudku bez toho, aniž by byla část odůvodnění adekvátně přizpůsobena předmětnému zdaňovacímu období. Uvedená vada způsobuje, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nebo v nich nemá oporu, což je situace, při jejímž zjištění je soud povinen napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 10/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“. I v případě, že by si soud či žalobce opravil odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného konfrontací např. se zprávou o daňové kontrole, bylo by nutno trvat na závěrech o nemožnosti obstat předmětnému napadenému rozhodnutí žalovaného z hlediska přezkumu zákonnosti ve smyslu skutkových a právních závěrů, vyličených soudem shora, týkajících se rozhodnutí žalovaného, označených ve výroku tohoto rozsudku pod bodem I. a II., neboť se jedná opět o shodné pro věc rozhodné skutkové a právní argumenty, přičemž rozdíl je pouze ve zdaňovacím období, zde se jedná o 3. čtvrtletí roku 2006.

[15] V případě žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, týkajícího se 4. čtvrtletí roku 2006 (označeného ve výroku pod bodem IV. tohoto rozsudku), je nutno uvést, že se opět jedná o tutéž věc, s výjimkou zdaňovacího období, neboť nyní jde o poslední čtvrtletí roku 2006, přičemž soud plně odkazuje na skutkové a právní závěry, týkající se hodnocení žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, označených ve výroku pod bodem I. a II. tohoto rozsudku. Odůvodnění předmětného napadeného rozhodnutí žalovaného je však na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť je v něm učiněn závěr, že bylo věcí žalobce, aby v případě odpočtu daně v celkové výši 8 066,- Kč podle výše označených dokladů prokázal a důkazními prostředky doložil, že příslušná přijatá zdanitelná plnění použil ke své ekonomické činnosti v souladu s ust. § 72 ZDPH, přičemž ohledně konkrétních dokladů a přijatých zdanitelných plnění je z hlediska jejich identifikace poukázáno pouze na zprávu o daňové kontrole; nicméně ze zprávy o daňové kontrole je možno dohledat, o jaká přijatelná zdanitelná plnění se má v projednávané věci jednat.

[16] Soud se dále zabýval přezkumem zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, týkajících se zdanitelných období 1. – 4. čtvrtletí roku 2007, jak jsou označeny ve výroku pod bodem V. – VIII. tohoto rozsudku, přičemž žaloba proti těmto rozhodnutím žalovaného byla soudem zamítnuta z následujících důvodů.

[17] Předmětná žalobou napadená rozhodnutí žalovaného specifikovaná pod body V. – VIII. tohoto rozsudku, na rozdíl od předchozích, uznala za důvodné námitky žalobce, vztahující se k nárokům na odpočet daně z přidané hodnoty s argumentací, že správce daně získal od Policie ČR daňové doklady a evidence za zdaňovací období 1. – 4. čtvrtletí roku 2007, přičemž o této skutečnosti žalobce relevantním způsobem neuvědomil, jednalo se o postup, při němž bylo dotčeno právo žalobce na součinnosti a bylo mu ztíženo procesní postavení při dokazování. Podstatou argumentace žalovaného dále je, že žalobce na výzvu správce daně v souvislosti s připsanými v kontrolní zprávě specifikovanými platbami na bankovních účtech u Raiffeisenbank nereagoval, ačkoliv mu bylo umožněno při ústním jednání dne 14.9.2009 nahlédnout do výpisů z účtů a získat z nich opisy; žalobce tak neunesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu a správce daně oprávněně dospěl k závěru, že se jedná o úhradu za uskutečněná zdanitelná plnění při poskytnutí služeb a příslušnou neodvedenou daň na výstupu proto žalobci doměřil.

[18] Z výzvy správce daně prvního stupně ze dne 24.8.2009, č.j. 188769/09/303935709164, vyplývá, že žalobce byl m.j. vyzván, aby v souvislosti s celkovou částkou, která mu byla připsána na jeho bankovní účty v jednotlivých zdaňovacích obdobích roku 2007 uvedl, kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění při poskytnutí služeb podle § 21 odst. 6 ZDPH a aby prokázal a věrohodnými důkazními prostředky doložil, že v souladu s § 21 odst. 1 ZDPH z těchto zdanitelných plnění přiznal daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění; jednalo se o platby, které žalobce neuvedl v evidenci vedené pro daňové účely, kterou byl povinen vést v souladu s ust. § 100 ZDPH. Daňová evidence za předmětná zdaňovací období, včetně dokladů, byla žalobci připravena k nahlédnutí u správce daně prvního stupně, o čemž byl žalobce informován. Ani přes tyto skutečnosti žalobce na předmětnou výzvu adekvátně nereagoval. Žalobce měl možnost z podkladů případně označit důkazy, či se vyjádřit k předmětné výzvě. Žalobci tak nebylo znemožněno realizovat jeho právo k prokázání svých tvrzení navrhopvat důkazy. Bylo povinností žalobce na předmětnou výzvu řádně reagovat, nahlédnout do předmětných dokladů a označit důkazy, k jejichž prokázání byl vyzván. Doklady, týkající se předmětných zdaňovacích období, uchovával žalobce, resp. jeho účetní a pokud nebyly Policií ČR zabaveny všechny podklady, jak žalobce namítal, pak tyto chybějící měl mít ve své dispozici (resp. jeho účetní) a měl je předložit v daňovém řízení jako důkaz k prokázání skutečností na základě citované výzvy. Nepřítomnost žalobce u případného rozpečetění pytlů s odebranými dokumenty nezpůsobuje jejich nemožnost použití v daňovém řízení. Přesvědčení žalobce o tom, že správce daně nemůže mít kompletní účetnictví a evidenci k dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období jej nezabavilo povinnosti prokazovat rozhodné skutečnosti, k nimž byl správcem daně vyzván a ve výzvě řádně poučen o následcích nesplnění zákonných povinností při dokazování. Žalobce (jeho zástupce) přitom nahlédl do výpisů z účtů a získal z nich opisy (viz protokol o ústním jednání před správcem daně 1. stupně ze dne 14.9.2009, č.j. 131048/09/303935709164) a jeho povinností bylo ve věci unést důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu. Soud neshledal za důvodné žalobní námitky, nedošlo k porušení ust. § 2 odst. 2 daňového řádu. Správce daně byl oprávněn k vydání předmětné výzvy, nelze ani dovodit, že bylo správcem daně známo, že by se žalobce měl nacházet v důkazní nouzi a že by proto měl vydávat výzvy k dokazování. Žalobce přes výzvu neprokázal, že z předmětných zdanitelných plnění přiznal daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Nedošlo ani k porušení ust. § 2 odst. 9 daňového řádu, neboť žalobci bylo umožněno spolupracovat se správcem daně, této možnosti, jak výše uvedeno, řádně nevyužil. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného, jak jsou uvedeny pod bodem V. – VIII. tohoto rozsudku, jsou proto z pohledu uplatněných žalobních bodů nedůvodné a soud je zamítl postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.r.s.

VII. Náklady řízení

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce byl úspěšný v jedné polovině žalob, spojených ke společnému projednání, stejně tak jako žalovaný. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. 4. 2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu